

ærede Minister siger, at der angaaende dette Punkt maa forelægges et Lovforslag, men dersom man ikke gaaer ind paa mit Endringsforslag, behøver man ikke at lovgive om dette Forhold; for at fortænge den Bestemmelse, som ubeløkker disse Gjenstande fra Lovgivningens Myndighed, er det, at jeg har stillet mit Forslag. Der staaer i Loven „de Forskrifter, som nu ere eller i Fremtiden maatte blive givne“; de Forskrifter, som nu ere givne, om dem ved man ikke, hvilke af dem der maae betragtes som Love, og hvilke der ere administrative, og ved altsaa at gaae frem paa denne Maade overgiver man dem alle til Administrationen. Nu siger den ærede Minister, at han har meget imod mit Forslag, fordi det gjør alle disse Forskrifter til Lovbestemmelser; men det er dog meget sikkrere at værne paa denne Maade. Mit Forslag gaaer ud paa, at vi stude os i de Bestemmelser, som nu ere, efter som de nu have været brugte i en Række af Aar og efterat vi have faaet dem trængt tilbage, som syntes meest skadelige og ubillige; men hvad Fremtiden angaaer, skal der lovgives over disse Gjenstande, hvilket ogsaa stemmer med Regjeringens Opfattelse, idet den allerede forlænge siden har erkjendt, at dette Forhold maatte forandres, og derfor maa opfylde det Løfte, som den tidligere har givet. Mit Forslag er altsaa kun et Værn imod en Bestemmelse, som overgiver det Hele til den administrative Myndighed, og med alle de Mangler, det ellers maatte have, har det dog en ikke ringe Betydning; det er dog sikkrere at værne sig end at overgive sig. Ja, naar der i Loven slet ikke havde staaet Noget om denne Sag, saa var det noget ganske Andet; men i Loven findes her en Bestemmelse, som gaaer Lovgivningens Myndighed imod. Den ærede Minister sagde, at da jeg fik at see, at det var det Samme, som det, der stod i Grundloven, var jeg dog ikke fornøjet med det. De fleste vide, at naar man gjør en enkelt Forandring, saa gjør man den kun, fordi den har nogen Betydning; det var det, jeg holdt mig til, og jeg maa her endnu hderligere fremhæve, at jeg fra Begyndelsen af, da Forhandlingerne foregik om denne Sag, har foreslaaet, at denne Bestemmelse skulde indføres her i Hen-

hold til Grundlovens Dato; men man tog denne Bestemmelse ud, man vilde ikke have denne grundlovsmæssige Oprindelse citeret, og derved faaer jo Sagen en ganske anden Betydning. Naar den ærede Minister ganske simpelt kan sige mig, at det, som der her staaer, henføres til Grundloven, at det er Grundlovens Ord, der henføres til Grundlovens Dato, saaledes at kun de Planer have Gyldighed, som dengang eksisterede, ja, saa er Sagen ikke farlig; thi den eneste Hærorganisationsplan, som dengang eksisterede, var Hærplanen af 1842; om man mener, at der eksisterer andre eller ikke, det skal jeg ikke kunne sige, men naar man under den foreliggende Løvs Dato optager „de bestaaende Planer“ istedetfor „Hærorganisationen“, saa maa man dog sandsynligvis have nogen Mening dermed, thi dersom man ved de bestaaende Planer forstod det Samme som ved Organisationsplanen, som der staaer i Børnepligtsloven, havde man jo ikke behovet at forandre Udtrykket; men mener man noget Andet dermed, maa man idetmindste gjøre os Rede derfor. Hvad man blandt Andet mener dermed, er netop det, at man vil have den samme Naadighed over Mandskabet i 8 Aar, som man hidtil har haft i 4 Aar og ved nogle Troppesarter i 6 Aar; det er derfor, man holder sig fast paa disse 8 Aars Tjeneste i Linien, fordi man vil have en saadan Myndighed over Mandskabet, og naar jeg spørger vedkommende Personligheder: begynder de ikke, hvad det er for en uendelig Blyde, de derved paalægge Befolkningen, thi naar De udskriver et større Antal Mandskab og binder det til Hæren, forbyder De det at reise uden at søge Krigsministeriet, indseer De ikke, hvad det er for en overordentlig stor Blyde for den menige Mand? Saa svarer man mig: ja, men det er jo Ingenting at søge Krigsministeriet, det er jo en reen Formsag. Er det en reen Formsag for Folk langt borte fra i Landet, som have Andet at gjøre end at correspondere, at skulle skrive ind til Krigsministeriet, for at faae den Art Frihed, som de hidtil have haft under Børnepligtsloven, og det skulle de gjøre, blot fordi man vil indføre en anden Ordspøining? Det kan umuligt være den rette Vej at gaae. Naar det, som sagt, er sikkert, at det, der er indført, er Grund-